

ת"ד 9204/07 - מדינת ישראל נגד לינדה נאה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 9204-07-18 מדינת ישראל נ' נאה

לפני כבוד השופט אלכס אחים

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא כוחה עו"ד תמר גטה

נגד

הנאשמה

لينדה נאה

ע"י בא כוחה עו"ד דב שמויאל

阄 דין

מבוא:

עסקין בתאונת דרכים אשר אירעה בתאריך 12.06.18 (כתב האישום הוגש בחודש יולי 2019) סמור לשעה 09:17 וכעולה מעובדות כתוב האישום, בהן הودתה והורשעה הנאשמת, נהגה הנאשמת הרכב פרטי מסוג הונדה 75-553-67 (להלן: "הרכב") באור עקיבא, בשדרות ויצמן, מזרחה למערב בצומת עם רחוב קופולוביץ או בסמוך לכך.

הכיבש במקום אספלט תקין ורטוב, דרך עירונית, יציאה מכיכר, כביש דו סטריא, מעבר ח齐יה מסומן בבירור על גבי הכביש עם אי תנועה מפheid בין המסלולים, אור יום ראות טובות שדה הראייה פתוח למרחק של 37 מטר מדויד.

אותה עת, משמאלليم ביחס לכיוון נסיעת הנאשמת, חצתה במעבר הח齐יה, הולכת רגל, נ"א, ילידת 1999, אשר הספיקה לחצות את מסלול הנסעה הנגדי לכיוון נסיעת הנאשמת ואת אי התנועה.

במועד ובמעמד האמור לעיל נהגה הנאשמת הרכב בקלות ראש, בכר שללא כל סיבה סבירה לא הבחינה בהולכת הרגל, לא אפשרה להולכת הרגל להשלים את הח齐יה בבטחה, פגעה בה והפילה לכביש (להלן: "התאונת").

כתוצאה מהתאונת נחללה הולכת הרגל בגופה חבלה של ממש ונגרמו לה שברים בראשה וליקוי שמייעתי באוזן ימין, היא הונשמה והורדמה, טופלה בחדר הלם, אושפזה מיום 12.06.18 עד ליום 18.06.18, נזקקה לטיפול רפואי ושיקומי ונקבעו לה 60% נכות זמנית.

העבירות בהן הורשעה הנאשמת הן: **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיפים 62(2) + 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (סמל סעיף 2029), **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2425) **אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר ח齊יה בבטחה** - עבירה על סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ותקנה 67 לתקנות התעבורה (סמל סעיף 5428).

בדיון אשר התקיים לפני, ביום 25.02.20, הודהה הנואשת במיוחס לה ולבקשת בא כוחה, הופנתה הנואשת אל שירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינה שיבחן, בין היתר, אפשרות להטלת צו של"צ על הנואשת.

תסקיר שירות המבחן

ביום 26.10.20 הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהتسקיר עולה כי הנואשת, בת 45, נשואה ואם לאربעה ילדים קטינים, סימנה 12 שנ"ל ובעלת בגרות מלאה. הנואשת שירות צבא מלא שלאחריו סימנה תואר ראשון במדעי המחשב. ביום עובדת הראש צוות פיתוח תוכנה בחברת הייטק.

לדברי מעסיקיה, הנואשת מבצעת את תפקידיה بصورة אחרת. כמו כן, מזה מספר שנים הנואשת מתנדבת בארגון המסייע למשפחות בתחום כלכלת משק הבית.

הנואשת לקחה אחריות על התאונה והביעה חריטה עמוקה על מעשה. הנואשת תיארה את החרדה שחשתה ברגעיהם לאחר הפגיעה וכן את הדאגה שחשתה כלפי הנפגעת ורצונה להיות עימה בקשר, עד שקשר זה הפסיק לבקשת הנפגעת ואימה.

הנואשת מסרה כי מאז התאונה היא מקפידה בניגטה ואף משתפת אחרים אודוט התאונה על מנת לעורר מודעות.

שירות המבחן התרשם כי הנואשת אישת מתפרקת ונורמטיבית, שהעבירה איננה מאפיינת את התנהלותה וכי עצם המעורבות בתאונה ובהליך המשפטי היו עבורה טטלה. הנואשת נעדרת עבר פלילי ולחובתה 7 הרשעות תעבורה קודמות אשר התיישנו על אף שהיא מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 1994.

לאור כל האמור, שירות המבחן מצא את הנואשת מתאימה לביצוע צו של"צ תוך שבנה לנואשת תוכנית של"צ בעמודות "מאיר פנים" בהיקף של 250 שעות.

טייעונים וראיות הצדדים לעונש:

בדיון מיום 04.11.20 עטרו הצדדים לדוחית דיון הטיעונים לעונש לשם הידברות ביניהם והגעה להסדר טיעון ואולם, הדבר לא הסתייע והצדדים טענו לעונש ביום 05.01.21.

לדעתם לא התייצה הנפגעת.

לטובת הנואשת העיד מר אל' פרויננד שמספר על היכרותו עם הנואשת במסגרת עבודתם המשותפת בעמותה התנדבותית המסיעת למשפחות וכי בעבודה זו הנואשת הייתה נאמנה, מסורה והביעה אכפתנות רבה כלפי המשפחה.

בטיעוניה לעונש, ב"כ המאשימה טענה כי הנואשת הודתה והורשעה בעבירה חמורה הפוגעת בביטחון המשתמשים בדרך, לשמור על בטיחון הגוף ובסדר הציבורי. הנואשת מנעה מהנפגעת להשלים חציה בביטחון מעבר חציה, פגעה בה וכ吐וצה מכך היא נזקקה לטיפול רפואי שיקומי כאשר הנפגעת סבלה משבורים בראש, מליקוי שמיעה באוזן ימין, הונשמה והורדמה וטופלה בחדר הלם והוא סובלת מפגיעות עד היום המשפיעות על תפוקודה (ת/2).

ב"כ המאשימה טענה שבתאותות דרכים בהן נגרמו חבלות קשות אשר הן כפusu בינהן לבין גרים מות, יש הצדקה להקש מהעונש המינימלי הקבוע בחוק במקרה של גרם מוות ולהטיל עונש מאסר. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע שהנאשםת נהגה ברף רשלנות גבוהה מאחר שלא הבחינה בהולכת الرجل כלל בעבר החציה על אף שהתאונת התרחשה באור יום, בראות טוביה ولكن עתירה למתחם ענישה ממاسر בפועל במשך 3 חודשים ועד למاسر בפועל במשך 12 חודשים, פסילה בפועל בין 40 חודשים לבין 7 שנים, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס (ת/3א, ת/3ב).

ב"כ המאשימה התייחסה לתסaurus השירות המבחן אשר המליך על ענישה שיקומית וטענה שהזהו אף שיקול אחד מינו רבים אוטם שוקל בית המשפט וביקשה שבית המשפט יתן משקל לשיקולי הרתעת הנאשםת והציבור וכן לעיקרון הגמול. הנאשםת נוהגת משנה 1994 ואין לחובתה הרשות להציגה. לאור האמור, ב"כ המאשימה ביקשה מבית המשפט לגוזר על הנאשםת ממסר בפועל שלא יפחית משישה חודשים, פסילה בפועל שלא תפחת מחמש שנים, מאסר על תנאי ארוך, פסילה על תנאי וקנס.

בטעונו, ב"כ הנאשםת הפנה לננתוניה האישיים של הנאשםת, להיותה עובדת מסורתית ואחרראית (נ/1), לעובדה כי מזה חמיש שנים הנאשםת מתנדבת למען הקהילה במסגרת עמונות (נ/2, נ/3) וכן לחברותה בהנהגת הורי בית הספר בו לומדים ילדיה (נ/4).

ב"כ הנאשםת טען שבולה של הנאשםת כמעט ולא נמצא בבית וכן היא זו המסייעת את ילדיה לצד טיפול באמה החוליה (נ/5).

הנאשםת כבר ריצתה פסילה מנהלית במשך 40 ימים לאחר שהוטלה עליה פסילה מנהלית במשך 60 ימים אשר קווצה בהחלטת בית משפט.

לענין הנזק שנגרם לנפגעת, טען ב"כ הנאשםת שאמנם בשלב מסוים נקבעו לנפגעת 60% נכות זמנית ואולם מאז ומוביל להקל בכרך ראש, נקבעו לנפגעת 28% נכות בלבד לצמיתה. בכךודה זו, מצא ב"כ הנאשםת לאבחן מקרה זה מהפסקה אליה הפניה ב"כ המאשימה בה דבר על אחוזי נכות לצמיתה גבוהים בהרבה.

ב"כ הנאשםת הפנה לכך שהנאשםת הודמה בהזדמנות הראשונה וחסכה רבות מזמןם של בית המשפט והעדים, לקחה אחריות, הייתה בקשר עם הנפגעת והARIOע מלאה אותה עד היום. לנאשםת וותק נהיגה של 27 שנים ללא עבירות, אך גם מאז התאונת, כך שברור שמדובר במידעה חד פעמי שאייננה מאפיינית את ניגת הנאשםת, כפי שאף עולה מתקיר השירות המבחן.

ב"כ הנאשםת הפנה לפסיקה רלוונטית לטעמו וטען כי דוקא בשל עקרון ההלימה, הרי שעונש ממסר בפועל אינו תואם לנسبות המקרה ולנסיבותיה של הנאשםת. לאור האמור ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצות הتفسיר ולהטיל על הנאשםת צו של"צ, פסילה בפועל במשך מספר ועוד של חודשים, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי.

הנאשםת בדבריה סיפרה על עצמה, כיצד התאונת הפכה את חייה ועל הקשר שיצרה עם הנפגעת ואמה עד שאמה של הנפגעת ביקשה ממנה לחדר מכך. הנאשםת מסרה שמחינתה, העובדה שהנפגעת חיה ובריאה זה כל מה חשוב. הנאשםת צינה שבגלל התאונת הרגישה הקלה כשהייתה פסילה מנהלית אולם שסבירתה מתקשה להסתדר מוביל להיגת הנאשםת. לבסוף אמרה כי היא נגגת זהירות ומאוד מצטערת על מה שקרה.

בסיום של הטייעונים לעונש, מצא בית המשפט לנכון להפנות את הנואמת לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר יבחן את התאמת הנואמת לביצוע עבודות שירות וזאת מבלתי שהדבר לימד על העונש שיגזר. חוות דעת חיובית הוגשה ביום 15.02.21 בה נקבע כי הנואמת נמצאה כשרה לביצוע עבודות שירות בכפר הנופש "אולגה על הים" - האגודה למען החיל בגבעת אולגה.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרונו ההלימה, הינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בהתאם למתחם, אשר יוטל על הנאשם וזה את בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה המפורטו בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

קבעת מתחם העונש ההולם:

בעניינו, הנואמת הורשעה על פי הודהתה בעבירות שאין להקל ראש בחומרתן ובנסיבות ביצוען עת נהגה בקלות ראש, לא הבחינה בהולכת الرجل ולא אפשרה לה לחוץ בבטחה במעבר הח齐יה.

בעבירות תעובה כלל, ובעבירות של תאונה הגורמת חבלות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרכ.

על חשיבותה של ענישה מرتעה בתאותות דרכים, בהם גורמות חבלות ופציעות חמורות עמד בית המשפט ברא"פ 12/2564 **יחיאל קרני נ' מדינת ישראל**:

"**תאותות דרכים גובות קורבנות הגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכת נגד תאותות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן גורמות חבלות ופציעות ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן.**"

עוד בפסקה התואמת לעניינו נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוכאות עמוד 4

התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקל גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד 14-04-2659 מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 15.1.22, פורסם ב公报] והפסקה שהובאה שם).

באשר לחומרת העבירות, הנאשם נהגה בקלות ראש, בכביש עירוני, לא עצרה להולכת רגל מעבר ח齐יה ולא אפשרה לה לסיים את הח齐יה בבטחה כפי שעולה מעובדות כתוב האישום בהן הودטה.

אף על פי כן, מעובדות כתוב האישום עולה כי מדובר בחוסר תשומת לב וברשלנות רגעית שלروع המזל גרמה לתאונה קשה, ללא שילוי לכך עבירות נוספות, נהייה בנסיבות מופרצת, נהייה בשכרות, נהייה ללא רישון או בפסילה או הפקלה לאחר הפגיעה וכן אני קובע שרמת רשלנותה של הנאשם הינה ברף הבינוני.

הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפકודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בניגתו חבלה של ממש וכן יש לקבוע את הרף התיכון של המתهم מנתון זה (עפ"ת (ח') 20-04-4955 קולר נ' מדינת ישראל, [ניתן ביום 20.06.08, פורסם ב公报] הדומה בנסיבות לעניינו וכן האסמכתאות שהובאו שם). תקופת הפסילה הנואתة שתוטל וכן קביעה עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חי הפגיעה).

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים(amorim) ובנסיבות המקירה דנא, אני קובע כי מתهم העונש ההולם בגין עבירות בהן הורשעה הנאשם, הינו ממاسر הצופה פנוי עתיד או צו של"צ ועד מספר חדש ממاسر בפועל בודדים, לביצוע בעבודות שירות, ותקופת פסילה בין 3 חודשים ל- 30 חודשים (ענין ביטון וכן רע"פ 3972/19 קנטור גוז נ' מדינת ישראל ורע"פ 19/3065 אהרון אסלן נ' מדינת ישראל [ניתנו ביום 19.06.17, פורסמו ב公报] לצד עונישה נלווה).

גזרת עונשה של הנאשם בגין מתهم העונש ההולם:

על שיקולי עונשה, עמד בהרבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"**מלاكت גזרת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי העונשה השונים, ובין נתונים של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בתוקווית מדיניות עונשיות ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מטעם מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאים דומים לחברו וגם אם ניתן לעתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שמדובר יימצא ייחוד ושוני בנסיבות של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליחסם את השיקולים השונים על עניינו של אותו הנאשם בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשוכח, גזרת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הכספי. עמד על הדברים בנסיבות רבה, בדרך, השופט (כთוארו אז) א' ברק בפרשא קודמת:**

"**ביסוד העונשה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלاكت העונשה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד**

מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודיע בכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבונו של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקלתת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביעם בחשבון. מלאכת "סקולול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא עניין שבשיקול דעתך, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בית-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2)).

בענייננו, הנאשמת בת 45, נשואה ואמא ל-4 ילדים קטינים, מתפקדת באופן נורטטיבי וחביבי, כאשר מטאסקיר שירות המבחן עולה שלאחר שחרורה משירות צבאי, סיימה לימודי תואר ראשון והועסכה באופן יציב. הנאשמת מטפלת באמה הסובלת מבעיות פיזיות שונות ומתנדבת רבות למען הקהילה, הן במסגרת עמותות פעמונים והן במסגרת ועד ההורים בבית ספרי.

הנאשמה חסכה מזמן של בית המשפט והעדים, לקחה אחריות על מעשה הוודתה בעבירות המוחסנת לה בכתב האישום בהזדמנות הראשונה.

הנאשמה מחזקיה ברישון נהיגת מהה 27 שנים ואין לחובתה הרשות הניתנות להציג מפהת התישנותן. גם מאז התאונה, במשך כמעט שלוש שנים, לא נרשמה לחובת הנאשמה כל הרשעה. מעברה התעבורתי של הנאשמה ניתן ללמידה על אופן נהיגתה הńן קודם לתאונה והן לאחריה. נתון זה מלמד על הסיכון הנמוך הנש�� מנהשמת, ואף עובדה זו יש לזרוף לזכותה.

מאז התאונה חלפו שלוש שנים כאשר פרק הזמן הרוב שחלף לא נגרם באשמת הנאשמה וגם נתון זה יש לocket בחשבון. בנוסף, כתוב האישום הוגש כנהנה וחודש לאחר התאונה ויש בפרק זמן זה כדי להקל בתקופת הפסיכילה שתוטול על הנאשמה (עפ"ת (ח)י) 30937-01-13 **ילי מץ נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 03.05.13, פורסם ב公报].

כאמור, הנאשמת אישה נורמטיבית ואחרראית נעדרת עבר פלילי אשר הטלת מסר עליה, אףלו מסר בעבודות שירות, יפגעו בה ובבני משפחתה הננתמכים בסיוועה.

כפי שצווין הפגיעה אשר נגרמו לנפגעת, פגיעות קשותهن ורוק בנים, לא גבתה התאונה חי אדם.

ואולם, הנגעת עצמה לא העידה בפני בית המשפט והמאשימה לא צירפה מסמכים רפואיים בעניינה בלבד תעודה על נוכחות צמיתה בשיעור 28%. כמו כן, הנאשמת העידה כי פגשה בנסיבות כאשר זו שבה לעובודתה בקנין. עוד תיארה הנאשמת כי לא הפקירה את הנגעתן במועד הפגיעה בה והן לאחריו אולם קשר זה הופסק ביזמת הנגעת ואמה. בנסיבות אלה, איני סבור שיש מקום להטיל על הנאשמת מאסר בפועל, אפילו לא לביצוע בעבודות שירות, נוספת על כך שהאינטרס הציבורי יותר מצוץ של"צ שיוטל על הנאשמת (ר' עפ"ת (ב' ש) 18-12-29414 דניאל מאיר ארץ [ניתן ביום 19.02.17, פורסם בנבז] וכן עפ"ת (ח') 24314-01-15 מדינת ישראל ב' גיא זגדון [ניתן ביום 19.02.15]

פורסם בبنבו] והאסמכתאות שהובאו שם).

לאחר שנתי את דעתך לנסיבות התאונה, שכאמור לא בוצעה בלויי עבירות חמורות נוספת בהן למרבה הצער בית המשפט נתקל חדשות לבקרים, רמת הרשלנות, עמדת שירות המבחן, קבלת האחריות בהזדמנות הראשונה, החריטה והדאגה אותה הפגינה הנאשمت וכן להיעדר ראיות אודות מצבה העדכני של הנפגעת, באתי לכל מסקנה כי יש לגוזר את עונשה של הנאשמת ברף התקחון של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך ערכית איזון בין רכיבי העונשה השונים, אני מטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים, וה坦אי הוא שהנאשمت לא תעבור מהיום בפרק זמן זה, על עבירות של נהייה בזמן פסילה /או גרים תאונת דרכי שבצדיה חבלות של ממש, עבירות לפי סעיפים 67 ו/או 38(3) לפקודת התעבורה.

2. אני פוסל את הנאשמת מלנהוג /או מלחייב רישון נהייה לתקופה של 7 חודשים בגיןו 40 ימי פסילה מנהלית שכבר רצוץ. רישון הנהייה יופקד ע"י הנאשמת בנסיבות בית המשפט עד ולא יותר מיום 21/4/20. נגד הפקדה יונפק לנאשמת אישור הפקדה מתאים.

3. אני פוסל את הנאשמת מלקבול או מלחזיק רישון נהייה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים וה坦אי הוא שהנאשמת לא תעבור אותן עבירות שעליה הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 או עבירה של נהייה בפסילה ותורשע בגינה.

4. מוטל בזאת על הנאשמת צו של"צ בהיקף 250 שעות שיבוצע בהתאם לתוכנית השל"צ המוצעת כפי שזו באה לידי ביטוי בתסוקיר של שירות המבחן מיום 26/10/20. הוסבר לנאשמת כי ככל שלא תבצע את עבודות השל"צ, יכול ותווגש בקשה מטעם שירות המבחן להפקעת צו השל"צ ובמקרה שכזה עניינה יובא לבית המשפט לצורך מבחן גזר דין חדש.

5. הנאשמת תישא בפיצוי כספי לנפגעת העבירה בסך 4,000 ₪. הסכום יופקד בנסיבות בית המשפט עד ולא יותר מיום 6/6/21 ויעבר לרשות הנפגעת בהתאם לפרטים שימסרו למסירות בית המשפט ע"י המאשימה.

המציאות תשליך העתק גזר הדין אל שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מיום.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"א, 18 מרץ 2021, במעמד הנוכחים.